

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **L. P.**, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2016, č. j. 48039/16/5300-22441-701848, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2017, č. j. 31 Af 1/2017 - 99, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

### t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2017, č. j. 31 Af 1/2017 - 99, **se z a m í t á .**

### O d ů v o d n ě n í :

#### I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2016, č. j. 48039/16/5300-22441-701848, zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 2. 2015, č. j. 282889/15/2701-50523-602196, č. j. 283004/15/2701-50523-602196, č. j. 283061/15/2701-50523-602196, č. j. 283279/15/2701-50523-602196, č. j. 283398/15/2701-50523-602196 a č. j. 283451/15/2701-50523-602196, jímž správce daně doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2011 a srpen až prosinec 2011 v celkové výši 577.600 Kč a předsal penále v celkové výši 115.520 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 11. 2017, č. j. 31 Af 1/2017 - 99, zamítl.

[3] Proti v záhlaví specifikovanému zamítavému rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou spojil s žádostí o přiznání odkladného účinku ve smyslu § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)

## II. Obsah návrhu na přiznání odkladného účinku

[4] Svoji žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že řadou rozhodnutí správce daně mu byla doměřena daň z přidané hodnoty a daň z příjmů, a to v celkové výši 1 179 660 Kč; tato částka bude dále navýšena rovněž o úrok z prodlení.

[5] Stěžovatel nedisponuje na úhradu doměřené daně dostatečnými finančními prostředky a povinnost uhradit stanovenou částku by pro něj měla likvidační důsledky. Naproti tomu stát, který je příjemcem daně, v důsledku prozatímního neuhrazení daně žádnou zásadní újmu nepocítí. Veškeré disponibilní zdroje stěžovatel potřebuje na financování svého podnikání, platby obchodním partnerům, splátky úvěrů, zabezpečení průběžných daňových povinností a další nezbytné platby.

[6] S ohledem na podmínky úvěrové smlouvy s GE Money Bank hrozí stěžovateli v případě exekuce příkázáním pohledávky z účtu vedeného u této banky zesplatnění celého úvěru, který je zajištěn zástavními právy k nemovitostem, v nichž má stěžovatel a jeho rodina obydli. V důsledku nepřiznání odkladného účinku tedy stěžovateli i jeho rodině hrozí ztráta obydli. Totéž riziko hrozí v případě exekuce vedené správcem daně na majetek stěžovatele.

[7] Stěžovatel dále uvádí, že k úhradě doměřené daně nemůže použít finanční prostředky určené na úhradu jiných závazků v souvislosti s jeho podnikatelskou činností. V takovém případě hrozí, že by se dostal do platební neschopnosti a musel by podat insolvenční návrh. Ze stejných důvodů nemůže za účelem získání finančních prostředků na úhradu daně přikročit k prodeji svého majetku, který potřebuje k výkonu své podnikatelské činnosti.

[8] Přiznání odkladného účinku není ani v rozporu s žádným důležitým veřejným zájmem, neboť by došlo pouze k odložení vykonatelnosti rozhodnutí správce daně, nikoliv ke znemožnění pozdějšího výběru daně. V této souvislosti stěžovatel poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 Afs 67/2012 – 64 ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015 – 62. Stěžovatel rovněž uvedl, že jelikož odkladný účinek jeho žalobě přiznal již krajský soud, postačí, pokud Nejvyšší správní soud přizná odkladný účinek toliko ve vztahu k napadenému rozsudku.

[9] Stěžovatel dále doplňuje, že má vyživovací povinnost vůči svým dvěma nezaopatřeným synům M. P. (nar. X) a J. P. (nar. X), kteří v současné době studují na vysoké škole, a své manželce R. S vysokoškolským studiem synů jsou spojeny zvýšené náklady v souvislosti s ubytováním a pobytem v místě studia. Finanční situace rodiny stěžovatele je značně tíživá, proto by pro ni měla okamžitá úhrada doměřené daně závažné následky.

[10] Stěžovatel je přesvědčen, že přiznáním odkladného účinku nemůže třetím osobám vzniknout vážnější újma, než hrozí v případě jeho nepřiznání stěžovateli a jeho rodině. Jediný další subjekt, jehož se může přiznání odkladného účinku dotknout, je stát, pro něhož však doměřená daň spolu s penále nepředstavuje natolik zásadní částku, aby jej mohla jakkoliv ohrozit na jeho fungování.

### III. Vyjádření žalovaného k návrhu stěžovatele

[11] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017 - 38, jímž Nejvyšší správní soud nepřiznal odkladný účinek kasační stížnosti stěžovatele ve věci daně z příjmů fyzických osob. Dodal, že stěžovatel v nyní podané kasační stížnosti uvedl totožné důvody pro přiznání odkladného účinku jako v kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 1 Afs 382/2017, proto žalovaný odkázal na výše uvedené usnesení, se kterým se ztotožnil. Nadto dodal, že vyživovací povinnost stěžovatele k synu J. P. již s ohledem na jeho věk zanikla. Vyživovací povinnost vůči manželce pak stěžovatel nijak nedoložil.

[15] Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že je v důsledku doměřené daně ohrožena bytová potřeba stěžovatele. K nemovitosti, kterou stěžovatel se svou rodinou obývá, je primárně zřízeno zástavní právo ve prospěch banky. V případě jejího prodeje by proto byla banka uspokojena přednostně a daňová povinnost by pravděpodobně uhrazena nebyla. Správce daně zřídil zástavní právo i k dalším nemovitostem stěžovatele, jednu z nich označil samotný stěžovatel v žádosti o posečkání za neprodejnou. V minulosti stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku uvedl výši úvěru 3,8 mil. Kč. Nyní uvádí toliko 1,9 mil. Kč a je tedy zjevné, že úvěr postupně splácí. To se nedá říci o doměřené dani a stěžovatel ostatně ani postupné splácení daňové povinnosti netvrdí.

[12] Přiznání odkladného účinku je mimořádným prostředkem, jímž se až do skončení soudního řízení pozastavují účinky pravomocného a vykonatelného správního rozhodnutí, na které je však třeba hledět jako na zákonné a věcně správné. Přiznání odkladného účinku je tedy určeno pouze pro ojedinělé případy, přičemž žalovaný se nedomnívá, že by v případě stěžovatele byly podmínky pro vyhovění jeho návrhu splněny.

### IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[14] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[15] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že výkon napadeného rozhodnutí by pro něj a jeho rodinu mohl znamenat ztrátu obživy a obydlí. Uváděné důvody však zůstávají toliko v rovině tvrzení, neboť stěžovatel jejich pravdivost žádným způsobem Nejvyššímu správnímu soudu neprokázal. Navzdory své povinnosti důvody pro přiznání odkladného účinku nejen tvrdit, ale též prokázat, stěžovatel nepřiložil k návrhu na podporu své argumentace žádné podklady (vyjma potvrzení o studiu svých synů). Nejvyšší správní soud sice nepřehlédl, že stěžovatel již své majetkové poměry dokládal v průběhu řízení před krajským soudem; tyto podklady založené ve spise krajského soudu jsou však pro účely přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zcela nedostačující, a to již z důvodu jejich neaktuálnosti. Krom toho, že tedy Nejvyšší správní soud nedisponuje informacemi o aktuální finanční situaci stěžovatele, postrádá i jakékoliv podklady, z nichž by vyplývalo, nakolik a zda vůbec jsou stěžovateli rodinní příslušníci (zletilí synové a manželka) závislí na jeho výživě.

[16] Nadto je třeba vyzdvihnout, že přiznání odkladného účinku je toliko mimořádným prostředkem, jímž dochází k prolomení účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí správního orgánu. To platí již v řízení o žalobě a ještě výrazněji pak v řízení před Nejvyšším správním soudem, který by měl k užívání tohoto instrumentu přistupovat velmi zdrženlivě. Negativní následky výkonu napadeného správního rozhodnutí tvrzené stěžovatelem, nepovažuje zdejší soud ve většině za nikterak výjimečné, neboť obdobné dopady na podnikatelskou činnost pociťuje v důsledku doměření daně množství daňových subjektů. Nutno zdůraznit, že rozhodnutí správce daně a napadené rozhodnutí již bylo podrobeno soudnímu přezkumu, a to aniž by krajský soud na straně daňových orgánů shledal jakékoliv pochybení. Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti, je třeba mít na zřeteli, že kasační stížnost je toliko mimořádným opravným prostředkem a na napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správce daně je třeba za daných okolností pohlížet jako na věcně správné a zákonné. Obtíže stěžovatele s plněním pravomocně uložené daňové povinnosti tak nemohou být samy o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a nemohou nahrazovat instrumenty, které ke zmírnění negativních dopadů daňové povinnosti zakotvují daňové předpisy (posečkání s úhradou daně, rozložení daně do splátek apod.).

[17] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. splněny a kasační stížnosti proto odkladný účinek nepřiznal.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2018

JUDr. Petr Průcha  
předseda senátu